

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Lovász Károly*
Cím: *A szegény hollandus magyar gyermekei*

Forrás: *Magyarország*

Bp.
(Hely)

1921. IV. 10
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy 361.85

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

362.7, 1921

Közp. nyomt. XX

A szegény hollandus magyar gyermekei

Nyolc magyar gyermeket hizlatt fel eddig egy szegény holland csizmadia — A hatókrös magyar földbirtokos egyet se

(Az Igazság tudósítása). Sok keserűség, sok szemrehányás lesz e sorokban azoknak, akiket illet. Ures frázisok helyett, amelyek olyanok volnának, mint a falrahányt borsó, álljon itt ez egyszerű történet. Ez talán jobban mar, mint száz falragasz, vagy száz hiába elpuffogatott szónoklat.

A holland tengerparton, vidáman forgó szelmalmok között virul egy kis holland falu. A karcus tornyu templom mellett virágos ablaku házban két szorgalmas holland mesterember lakik. A kaputól jobbra a falu kovácsa, balra a szegény csizmadiamester, aki holland halásznaknak hosszuszáru gázlócsizmákat készít.

A szegény csizmadiamester ősz szakállu ember, jószágos arcu, szorgalmatos feleségével a boldog házasságot huszonnegyedik esztendejét tapossa már. A holland fővárosból a múlt év elején egy vasárnapi reggel pecsétetes levelet hozott a posta a parochiára. A tiszteletes felbontotta a levelet, amelynek aláírói között nemeslelkű hollandi nők szerepeltek. A tiszteletes délután egybehívta az iskolaépületbe a falubelieket fontos tanácskozáásra. Az iskolapadokban, amelyekben előző nap vidám gyermekek ültek, most komoly férfiak és asszonyok foglaltak helyet. Az első sorban ült a szegény csizmadia és őszhaju felesége.

A tiszteletes belépett. Az egybegyűlt sokaság felállott jöjtére. Helyet foglaltak a jelenlevők. A tiszteletes előadta, hogy nagy dologról van szó. Azzal kezdte beszédét, hogy Magyarországot tönkretette a világháború s a szép magyar főváros már csak árnyéka a verőfényes múltnak. A világháború blo-

szavait. Előhuzott fehér zsebkendő, könnyes szemek felelték megértőn. Es felállott a szegény csizmadia:

Kádja, a forradalom zivatarra, a kommunizmus fekete hengere felülta a magyar főváros munkáscsaládjainak és hivatalnokcsaládjainak életét, békéjét. A pesti magyar gyermekek szervezete a sok nélkülözéstől, koplalástól, szenvedéstől, fütetlen szobától, betegségtől, gyógyszerhiánytól elvesztette ellentálló képességét. Segítsünk a magyar főváros szerencsétlen gyermekein!

Halálos csend követte a tiszteletes — Két magyar gyermeket hajlandó vagyok magamhoz venni!

Egy pesti törvénytudó jegyző és a földművelésügyi minisztérium egyik hivatalos szolgájának vézna gyermeke került a szegény holland csizmadiahoz, aki munkája előtt, kora reggel öt órakor hatalmas köcsöggel a kezében magyalyalogolt a háromnegyedóra járásnyira levő vasuti őrházhoz, mert ott adják a teheneknek a legkövérebb tejet. Tejszinhabos kávé, tejszinhabos csokoládé köszöntötte minden reggel, friss mazsolás kaláccsal a tornyos ágyban mosolyogva ébredő két kis magyar gyermeket. A kalapács és az ár vidámban ficánkolt a szegény holland csizmadia öregségétől ráncos és tisztos munkától kerges kezében. Sok holland forintot kellett keresni, többet, mint azelőtt, hiszen a család megszaporodott két gyerekekkel, akiknek öröm volt nézni mindennap pirosabb és mindennap gömbölyűbb orcáját.

Négyezer változtak a gyermekek a szegény csizmadianál. Nyolc magyar gyermeket hizlatt föl eddig tejszinhabon.

mezen, finom írósvajon, mazsolás kalácsos, fehérmellű puljkapecsenyén. Közben fogytak a keresett forintok s bizony a hetedik és nyolcadik üdülésre elvállalt gyermeknél már be kellett menni a bankba s kivenni az esztendőre szorgalmas munkájával megtakarított holland forintokat. Mert két gyerek még Hollandiában is sokba kerül, ha venni kell számukra a tejet és az elemózsiát.

A nyugati államokban, Hollandiában, Svájcban, Angliában, de különösképpen Amerikában gyermekkultusz van. Rajongás a kicsinyek iránt. Imádják a gyermekeket, mert törekény testükben ártatlanság lakozik.

Nálunk még nincs gyermekkultusz. De majd lesz. Ha az idén nem lesz feltétlenül, talán jövőre, vagy azután. Krisztus nagy mondásának, hogy „engedjétek hozzám a kisdedeket”, magyar földön is gyökeret kell verni.

Most pedig tisztelettel kérem Csonka-magyarország kastélyban lakó kétezeröt-száz tisztartóját, jószágigazgatóját s huszezer hatókrös gazdáját, olvassák el a fent elmondott történetet s ne engedjék, hogy a köszvényes lábu szegény öreg hollandus négy kilométert gyalogoljon mindennap azért a köcsög tejtért, amely ifthon is kicsurog a magyar tehének tőgyéből.

Lovász Károly.

nyomda 1920